

Časopis o naší škole

Nulté číslo, září 2016

Úvodník

Prázdniny uběhly jako voda v Malši, ve škole jsme se již zabydleli, a tak je čas něco společně tvořit.

Byl jsem požádán, abych se pokusil vytvořit nový formát školního časopisu. Ale jak? To není vůbec snadný úkol. A tak jsem se jal prohlížet tiskoviny různých škol z celé naší drahé vlasti. Hledal jsem inspiraci a náměty, jak se to dá dělat. A hle, nulté číslo je na světě.

Vůbec si nedělám nároky, že pouze tato verze je jediná správná a hezká. A proto vás všechny, malé či velké, žádám o spolupráci. Má to být časopis nás všech, žáků i učitelů. Každý by si tam měl něco najít. Bez vašich nápadů, připomínek, textů, básní, kreseb, fotek z akcí, vtipů, receptů aj. to prostě nepůjde.

K tomuto účelu jsem zřídil mailovou adresu casopis.d11@seznam.cz, na kterou je možné zasílat vaše příspěvky, názory a připomínky.

Doufejme, že se náš časopis rozjede a bude pro nás všechny zábavou i poučením. Jak obsáhlý a v jaké frekvenci bude vycházet záleží i na vás.

Petr Pešek

Karel Toman - Září

*Můj bratr dooral a vypřáhl
koně.*

*A jak se stmívá,
věrnému druhu hlavu do
hřívý
položil tiše, pohladil mu šíji
a zaposlouchal se, co mluví
kraj.*

*Zní zvony z dálky tichým
svatvečerem;
modlitba vesnic stoupá
chladným šerem.
Duch země zpívá: úzkost, ví-
ra, bolest
v jediný chorál slily se a letí
k věčnému nebi.*

*Svatý Václave,
nedej zahynouti
nám ni budoucím."*

Ze sbírky Měsíce

Co nás čeká?

Rozhovor s...

Rozhovory se zajímavými či významnými nebo i úplně obyčejnými lidmi z naší školy

Co se děje ve škole aneb naše akce

Informace, reportáže z akcí. Předpokládám, že tato rubrika bude nejvíc obsazená, jelikož na škole se pořád něco děje

Naše literární pokusy

Chcete se na chvilku proměnit ve spisovatele?

Máte možnost a neráhejte.

Posílejte své povídky, básničky, bajky glosy, fejetony nebo i jen své postřehy. Hlavně pište, pište, pište. Při velkém množství příspěvků budeme otiskovat ty nejlepší, nejvtipnější nebo nejzajímavější.

Humor

Sem posílejte vtipy, hlášky, humorné příběhy z našich sešitů aj.

A další...

Další rubriky a nápady vítám, jelikož vím, že jste nápadití.

Přání...

...je jak známo otcem myšlenky. No a protože moje –a nejspíš i vaše, pokud tedy nejste andělé - myšlenky jsou nejen dobré, ale i ty ne zrovna dobré, bude i jistý pan Přání poněkud citově rozkolísaný. Ve středním rodě ho neuvádím, je nepravděpodobné, že by se tak stal otcem. Čehokoli.

Ve svém vlastním zájmu i v zájmu nás všech se tedy co nejrychleji snažím ovlivnit Přání pozitivně, jinak to díky psychicky labilnímu otci našich myšlenek nemůže se světem ani se mnou dopadnout dobře.

Takže čím začnu?

Přestanu si třeba přát, aby si moje zlolajná sousedka konečně rozbila svou jedovatou hubu o násadu hrábí, kterými večer co večer v 9.55 začíná mlátit do stropu svého bytu a dožaduje se naprostého klidu ve chvíli, kdy můj měsíční potomek řve, jako kdyby ho měl ve spárech sám Herodes ...mohu si přece místo toho snadno přát, aby jí Duch svatý zredukoval slovní zásobu o 90%, tedy o všechna slova vulgární. A kdyby už nemohla křičet...mohla bych ji našeho broučka nechat chvíli pochovat. Minule tak toužebně nakukovala do kočárku a já, já ji ovlivněna hráběmi jako prostředku komunikace, nevlídně přešla.

Možná to byla chyba a nad námi se už mohla rozklenout duha míru...

Rovněž si přísně zakážu myslet na to, jak by bylo fajn, kdyby ta superštíhlá kočka odvedle nakynula jako těsto na lívance a velikost 54 se pro ni stala nedostižným ideálem. Co kdybych místo toho raději věnovala svoji pečlivě skrývanou čokoládu – a kdyby jednomu jednu, co to kilové balení velikonočních vajíček zlevněných den po Velikonocích, na kterém sedím jako Harpagon? - dětem na hřišti a domů se přestala vracet metrem, ale pěkně po svých?

A ten hezoun z vedlejšího oddělení, ať mě pánbůh potrestá, jestli si ještě někdy v myšlenkách (i když za ně může táta Přání) budu představovat, jako by bylo nádherné, kdyby ho husa kopla za to, jak je vůči mně nevšimavý – co kdyby se nedejbože kde se vzala tu se vzala husa velikosti pštrosa a kopnutím ho z her milostných vyřadila jednou pro vždy - to se snad raději poohlédnu s úsměvem kolem sebe. Třeba i na můj úsměv někdo čeká.

A jestli nečeká dnes a tady, no tak čeká jinde. Musím být prostě všímavější.

Nečekat, že mi osud všechno, po čem zatoužím, přihraje až pod nos. Musím se naučit vidět sklenici poloplnou a ne poloprázdnou. Nestěžovat si na málo peněz, ale být ráda, že mé prasátko pro mě stále ještě v bříšku opatruje hrst drobných a že mě desetikoruna věnovaná žebrákovi nepřivede k osobnímu bankrotu.

Klasik říká, že žádná růže nekvete celý rok...a že každá skrývá trny.

Jistěže nekvete celý rok, ale já si počkám, a trny mi vůni růží už nedokážou zošklivit. Ony vlastně nejsou ošklivé ani zlé, jsou tu proto, aby chránily krásu a naučily mě si jí vážit.

P.S. A kdyby moje nově probuzené pozitivní myšlení přece jen nestačilo... zamysleme se společně: pokud je Přání otcem, kdo je matkou myšlenky? Možná je nejvyšší čas po ní vyhlásit pátrání.

Mami?!!

Mgr. Helena Kratochvílová

*Časopis **D11**, vydává vlastním nákladem*

ZŠ Dukelská, České Budějovice,

www.zsdukelska.cz.

E-mail pro zasílání příspěvků:

casopis.d11@seznam.cz nebo

petr.pesek@zsdukelska.cz